

No més drets sense deures.
No més deures sense drets.
Els drets individuals són imprescriptibles. Legisla-
bles é INGANANTIBLES. •
Legislar la Llibertat baix pretext de garantir-la, és cometre atentat contra ella. •
La llibertat propia acaba allí hont comensa la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui à un altre. •
L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat y à la sombra de sas riquesas mal adquiridas persegueix à qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels sers més envilitts, degradats y despreciables de la Naturalesa. •

LA TRAMONTANA
defensa els principis liberals més avançats, sense mistificacions ni atenuants de cap mena, tant si es ven perseguida per hipòcrites farsants, com si sent l'aplaus de la gent veridolument honrada y digna. •
La TRAMONTANA en política defensa sempre el més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. •
La TRAMONTANA no està afiliada à cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sens compromissos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema lley

La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en ideas políticas, religiosas y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 3
Las suscripciones se pagan per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA
Pels pagos s'admeten libranças del Giro Mútuo, lletres de facil cobro y sellos de 15 cèntims. No s'admeten libranças especials de periòdics.

PREUS DE VENDA
Número solt, 5 cèntims.—30 exemplars, 1 pa.
Surt à llum puntualment cada divendres

HOMES A L'AYGUA

Temporal d'economias
resisteix el brau patró;
mes son tals las averias,
que no tardarà molts dias
à anà' à fons la Situació.

ECONOMÍAS

El partit fusionista està en crisis per mor de les economies.

En la oposició prou xillanien dihent que quan els tornessin a pujar farian tals estalvis en la cosa pública, que tots els espanyols arribarien a fer els gossos amb llançanissas.

Però han arribat al poder, i el ministre dels quarts, el primer dels economisadors, ha fet economies per més de tretze cèntims diaris en el seu departament, i els demés, que no estan obligats a tant, no volen tan radicalment perjudicar els interessos creats, i els uns es negan i els altres no (quina llàstima!) però ningú economisa més que de boquilla, i fent com en la sarsuela Robinson, s'intenta nivellar el pressupost suprimint la xocolata del lloro, i sobretot que no toqués a la marina.

Això de la subidaria dels governants i del talent dels grans estadistes, és una cosa molt engrescadora.

Un pobret pelele que dedica las sevas foras a fer de manobre, bastaxis, forner, etc., etc., i al qui las llumancras públicas de l'Estat no li concedeixen gens de talent, té d'engardarse, si us plau per forsa, am lo que guanya quan guanya, i això que may guanya prou per satisfer las més apremiantes necessitats.

Y vet aquí que mentres el tonto té de conduhirme a casa seva y en el seu modo de viure am lo que guanya, y això que may guanya prou, l'altre, el sabi, el del gran talent, que per això de qu'el té ocupa els més elevats puestos públics de l'Estat, aquet no sab, no pot ó no vol engardarse am lo que guanya la casa que cuida, tot y guanyant molt, pera ferla passar am lo que guanya.

Els pagos a l'Estat rebentan al productor, que ja no pod més, lo qual vol dir que a la casa de tots hi ha mcl s'ingressa; doncs els sabis no saben concretar els gastos a aquells ingressos, en tant que obligan als tontos a ferho per forsa, tot y sent els seus ingressos, en relació y sense relació, infinitament més petits.

Si, senyor, un obrer, no trobant en el seu treball, quan en té, la recompensa necessaria pera cubrir las més indispensables necessitats, està obligat a viure de lo que li donan quan treballa, ben paga d'esser tractat com lladre y anar a presiri a buscar medis de viure fora del seu natural, ingressos proporcionats pel treball, quan n'hi donan; y el ministre, amb ingressos grandiosos, que augmenta sempre tant com vol, may pod arribar a Igualada, vivint sempre a Manlleu y tocant las trampas de la professió de Sant Pressupost.

Y d'això s'en diuen sabis!

Y per això el partit fusionista està com menes partit pel mití!

Vaja, senyors: si no podèu sortir de l'embut de nivellar el pressupost després d'haver pagat al poble amb els ingressos, doncu la man dels gastos a qualsevulga pelele dels qu'és menes de guanyar la vida arrastradament y may han vist cap número ni coneixen las lleunas, y veurèu com ho arreglan bé y de moment, sense necessitat de gastar tants romanços, guiantse tant sols per la llei del sentit comú, qu'obliga a tothom a no tenir de gastar més de lo que bonament es pod.

Qu'és precisament lo únic que no saben fer tots els nostros grans homes de la política.

BATAJAS DE LA VIDA

(De las «Páginas de la meza joventut»)

Era un nit del mes de Desembre. El fret que feya era intens. A causa de lo avenit de l'hora els carrers extrems de Barcelona estavan solitaris, am sols els vigilans y serenos, y passant de tant en tant algun trombador que anava a entregarse als brassos de Morfín.

Eran las tres del matí. Venia jo d'una reunió d'amics del carrer de Salva qu'havia acabat amb un ball. Vaig transpassar la Ronda de Sant Pau, y al penetrar en el llarg carrer d'aquet nom, a causa de la meva distracció amb els records d'aquella nit, y a causa també de l'escassa llum dels fanals, puix n'hi havia ja d'apagats, no vaig veure una ombra que cap a mi es dirigia, fins a un pas de distancia, que m'impedia el pas.

—Dixeu el pas franc, —vaig dir, treyentme el revolver.

—Ja el teniu, —va contestarme. —Però abans teniu vos de ferme una caritat.

—An aquestes horas no es demana ni es dona així caritat. ¡Acabem! —vaig dir, avançant.

Mes l'home, cobert amb un tros de manta igual qu'un fantasma, no es va moure.

—¡Mireu qu'us allotjaré unias quantas unias de plom en el cervell!

—Ja tenia jo d'haver comenat per ferre provar l'acer rovellat del meu ganivet ¡mes, ayl no sog bo per això! la fam dels meus fills demana pa; mes ma conciencia honrada rebuça aquesta acció. Aixís doncs, ja que no sog jo assés, sigureme vos, y aixís em feta el favor de privarme d'una vida tant amarga.

Aquet llenguatge va desconcertarme, ó, per miior dir, em va interessar de tal manera, que vaig dir: —¡Doncs quel sou vos un d'aquels honrats patrias de la societat que surtiu las terribles torturas de la miseria?

—¡Ah! ¡No m'hi equivocall! Una veu interior em deya que vos no estavau pervertit am aqueus poderosos qu'ens deixan morir de fam y ens impulsan al crim. Si, com vos haveu dit, jo sog un d'aquels patrias que la societat els tira am forsa a l'abim. Si teniu confiança en mi, si no esteu tan lligat amb aqueix món de mentida, ó si tenuu compassió ó valor, seguimeu, y vos meteix veureu una escena que podser no heu vist may.

En aquell moment va passar un sereno y vam guardar silenci.

Impulsat per un no sé que, ó per apuntar una aventura mes en las páginas de la meza joventut, vaig dir:

—Passeu: us seguixo.

Y vam anar caminant en silenci. Vam tornar pel carrer de Carretas, y en un miserable carrer de l'esquertra va pararse el meu cicerone devant d'una casa de modestissim aspecte, dientme:

—Tenuu mistos.

—Sí, óeniu.

—Pugi, doncs, y seguixim, —va dirme, ajustant la porta del carrer.

Aixís ho varem fer, no parant fins al quart pis, abont va pujar una porta mitj escadellada, dientme: —Entreu.

Y vaig entrar.

El quadro qu'es va presentar a la meva vista fou desgarrador, terrible, com no l'havian vist may els meus ulls.

A la tenue claror que despedian las estrellas an el firmament y qu'entrava per un forat de la finestra, vaig veure a terra, sobre una matega, una dona grega, magra, mitj moribunda, que llenava gemecs de dolor, prop d'ella, en terra, una noya d'uns 16 anys, qu'es tapava am las mans la seva cara y queyan dels seus ulls abundants llágrimas. Al costat d'aquesta, uns nens petits de 4 y 6 anys respectivament, ajassats en el trespol, ploravan y demanavan pa, y per omplir més aquest trist conjunt, ó per formar el marc d'aquet horros quadro, hi havia una cadira trencada y una taula a trosos per fora fog.

Podia presentarme quadro més desgarrador de la realitat de la vida?

Vaig aixugarme am prestesa una llágrima, y vaig volguer acabar aquella escena, que m'apenava, dient al qui m'havia acompanyat:

—Tant sols porto tres pessetas: teníulas.

Encare no havia ja acabat de dir aqueixas paraulas, quan la malalta va parar de gemegar un instant, els nens, mitj cayent, van venir a beneficiarme y besarme, y la jove em va dirigir una expressiva mirada de gratitud. El seu pare va agafar el diner que jo li havia donat, dient:

—An aquestas horas, Dolores, no podis tu sortir. Vaig jo, desseguida torno, y vos, jove, si voleu esperar-me sereu testimoni de la nostra alegria, ó si voleu acompanyarme, aném.

Els nens em van agafar per las mans, dient que no m'en anés, y la noya semblava que també m'ho demanés al fixar en mi la seva trista y expressiva mirada, per tot lo qual em vaig quedar.

—Are ja tindrem pa, ¿veritat? —van dir els nens.

—Sí, —vaig contestar. —Y per Nadal turró.

—¡Ah! ¡A mi tant que m'agrada!

—Y a mi també —va dir l'altre nen.

¡Ditxosa edad! Ells, aqueils sers que comenavan a entrar a la vida, no coneixien prou bé encare la seva desgracia!

¡Desgraciats si el seu pensament s'hagués pogut fixar, a més del terrible present, en el porvenir negre que s'els acostava, y que ja feya patir y plorar a la seva pobre germaneta!

Mentres em feya aquestas reflexions y besava y acariciava als nens, la noya, sa germana, acostante, va dirme:

—No pog dirli que s'assenti perquè no tenim cadiras. Ja presumo qu'el meu pare ja li haurá explicat la nostra trista situació, si es qu'aquesta habitació y nosaltros no li dem a comprendre ja bastant.

—Sí, ja m'ha dit la seva situació. Ja em sentaré en el trespol y estaré millior, molt millior, qu'en una lloxa alfombra d'abjeció y mentida.

Y així dient, vaig creuar com els moros las camias y em vaig sentar a terra. La noya va imitar-me y em va dir:

—Mentres esperém al pare, li diré alguna cosa de las nostros desgracias.

—Y jo l'escollaré am molta atenció é interés.

—La nostra familia, —va comenar dient, —vosté ja l'ha vista, y ben nascut solt a Barcelona. El meu pare treballava en un magatzem per no trobar feyna del seu ofici; jo anava al collegi com aqueixas qu'en

diuen senyoretas, perquè deya el meu pare que després, instruida, podria colgar-me bé, no tenint aixís d'anar a una fabrica, (tenia llavors uns 12 anys.) La meva mare era d'una casa d'un ric posició, guanyada pels seus pares, am son treball en América. Pug dirli que viviam tranquils, encare que no amb abundancia, puix amb el jornal del meu pare y guantant poc a poc el dot de la mare, ens anavam sostenint.

Mes va arribar, per desgracia, un dia que vam perdre las dugas cosas, ja li diré com. En la casa que treballava el meu pare va minvar la feyna, y l'amo, junt amb algun altre, els va tirar al carrer. Trobantse sense feyna el meu pare y no podentne trobar, ens vam anar menjant (permetim l'expressió) tot el diner que teniam y tots els mobles, y en fi tot, puix que la caritat no ens va ajudar quasi res; y així va dar per resultat el trobarnos en l'estat en qu'ens veu. La meva mare està molt mala; y com ting de cuidarla, no pug posarme a servir ó fer alguna altra cosa, com cusir, planxar, etc.; y, per més desgracia, el pare no vol que surti quasi may d'aquí, ni vol que vagi a demanar caritat, perquè diu que sog massa hermona. Això, com vesteu veu, no es veritat. A més que cap mal podria succeirme procurant ajudar a la meva familia en compte de serli una carga. Jo ja li dig aixís an eff, mes em contesta que anirà primer ell a presiri que jo ser una perduda, cosa que tampoc sé lo que vol dir, fentme això sufrir molt. Avuy al sortir, m'ha dit:

—Si jo, dintre dugas horas, no sog aquí, llavors podés sortir a veure si podés trobar lo que la falta a ta mare y als seus germanets. Y ell se n'ha anat, y jo hi estat plorant y esperant que passés el temps per poguer calmar el mal de la mare y la gana dels meus germans anant a buscar lo qu'ells hi faltava, fins qu'al fi hi vist tornar al meu pare en companyia de vosté, qu'ha sigut podser el nostro salvador. —Vellaquí, doncs, explicadas las nostros desventuras é historia.

Va callar la jove, y vam quedar un rato en un absolut silenci els dos.

Silenci que sols era interromput per algun gemec de la malalta y dels nens demanant pa.

La jove y jo, per un algo desconegut, per un impuls de compassió en mi y de gratitud en ella, ó podser perquè la desgracia ja ens atreya, presumint un temps incels per mi, de desenganys y de llágrimas, ens vam agafar las mans y van espurnejar els nostros ulls.

El pare d'aquella noya va interrompre aquell llarg silenci eloquent y trist. Els seus fills van rebre amb infinita alegria el pa, la malalta es va animar un xic amb una medicina, la jove em dava las gracias amb un somris rodejat de llágrimas, y no podent quasi tastar res, y el seu pare em va colmar d'elogis.

Jo, per no sentir-me, vaig anarme prompte, cosa qu'ells no volian de cap manera.

May, may, an els plañers y alegrías del món, he experimentat tanta dita com en aqueils moments.

Vaig tornar alguna volta a aliviar aquella familia desgraciada amb lo que podia; mes va arribar un temps en que vaig tindre d'abandonar a Barcelona, a causa de vicissituds de ma familia, privantme així de veure aquella bona é infortunada familia.

Al tornar, dos anys després, a la patria de ma revoleta joventut, no vaig trobar aqueils sers que jo estimava tant; y tant, ayl la desgracia havia ja dispersat y minvat aquella bona gent.

Una veuhina em va dir que la dona havia mort pronunciant que la noya va morir també poc després pronunciant el nom d'un home dolosament; y qu'el pare y els seus dos fills eren a Buenos Ayres.

L'efecte qu'em van produir aquestas noticias, no podria explicarlas ó descriurilas ma ploma.

Això sols és una página del libre de la meva joventut, això sols un succés com molts n'hi ha avuy desgraciadament.

Y, després d'aquet exemple, ¡quants més en podria citar an els quals he sigut espectador ó actor!

No creg que siguin necessari fer comentaris, tirar maldiccions a la societat, lliensar gemecs y llágrimas, etc., per dir contra la causa que va produir y produix aqueus llástimos efectos: la veritat nua, la realitat terrible, cicerona de la vida tal com son, bastan ellas solias.

Sols aquet record an aquella desgraciada familia y una llágrima, es lo qu'el meu cor els envia als qu'estan en la tomba y els qu'estan en el Nou Món.

En quant al sistema social d'aray y d'akir, creg que s'impone una reforma radical, an demés més somriant, am més amor y caritat y am menos egoisme y despotisme.

A. T. Y. E.

Manresa 20 de Mars de 1893.

Endemontat amic: El dilunt de la semana passada vam declararvos en Auvig els paletas d'aquesta ciutat, demanant que las gavetas y galletas sigan de l'empresari ó amo de las obras, cobrar els jornals el dissipate

augmenta més, puix ja conta am 25 ó 30 noyas, per lo qual dintre poc se celebrà en aquella lliberal població un meeting lliurepensador presidit d'un simulacre d'exàmens pera que el públic vegi lo que s'ensenyà y la diferencia que es nota am las demás escoles, gracias al bon talent y acert de la seva directora y profesora D.ª Guillerma Llagostera.

En un sol taller d'ebanisteria d'aquesta ciutat es recuadren dissapte 38'75 pessetas pels presos a conseqüència dels successos del Calvo-Vico, entregantse diumenge meteix aquesta cantitat als citats presos.

La Junta del Centre de la Unió Republicana de Gracia, ens manifesta, pera que ho fem públic, que del carrer de Jesús, n.º 10, ahont estava instalat dit Centre, ha passat actualment al carrer Major n.º 37, café, interior.

La societat de Fusters de Barcelona, després d'haver celebrat amb un ball el dia de Can Josep, el pròxim dissapte donaràn una vetllada de propaganda, tal veuada amb el bon desitj d'evitar qu'amb actes com el ja fet s'embruti el clatell d'algun soci.

Qu'els aprofiti més el de demà qu'el passat és lo qu'els desitjem.

A Sallent també demà es donarà una vetllada de caràcter lliurepensador, prenenthi part varios enfrontats barcelonins y el *Dimoni gros* de La Tramontana entre ells.

Quin olor de sofre que sentiràn els sallentins!

A Sabadell també es celebra vetllada de propaganda demà.

Y la societat de Paletas y Fusters de Sant Martí de Pròvensals fa el meteix.

Moviment és vida.

La societat de lliurepensadors de Barcelona *La Llum*, prepara pel pròxim dijous, qu'en diuen sant el catòlics y alguns heretjes el motenjan de gras pels capellans, una *Vetllada Pecaminosa*, en la que hi pendrà part tants oradors del sofre, que si el rector d'Allella y el vicari *Joanet macó* hi poguessin ser, es quedarian estupefactos... de considerar l'asnanada que feren provocant la formació d'aquell procés qu'al final m'els ha cubert tant de ridícul.

S'està projectant, pel pròxim dijous sant a la tarde, la celebració d'un gran meeting de carreters, conductors y cotxeros de tramvias, cotxeros de plassa y tota mena d'oficis dedicats als transports dintre de Barcelona y el seu pla, a fi de tractar d'organisar-se pera millor defensar els interessos del seu treball.

Vet aquí una festa que sempre l'haviam cregut inútil, qu'aquest any pod servir per cosa de verdader profit.

La *Lliga de Catalunya* continúa volent portar l'aygua al seu moli per las próximas eleccions municipals.

Baix l'enganyia d'una denominació simpática pensa portar a la Casa Gran una trepa altament reaccionaria y aburgesada, per veure si aixís tancarà las portas als partits avansats, y en particular a la unió republicana.

Nosotros veym l'intenció y la fem pública, però ens quedem d'honestà distancia, que deya en Martos.

Ho han fet fins are tant malament els republicans qu'han entrat a la Casa Gran, qu'entre ells y lo que pugan resultar els *lligats*, tant s'ens en dona.

EL PALLASSO DEL SARAU

De tots els del sarau és la ríota; creyente ser graciós, fa pallassadas, s'arrossega per terra, y devegada fa el horratzo, el gos ó la granota. Assimila molt bé al cavall quan trota, per espantar atxís a las críades, que las té quasi bé a totas lletxadas (?) am sa gracia, qu'en fer el ilus és tota. May para un sol moment de fer tontadas: juga a balai, baldúia y a pilota, y ho fa més com més sant fortas rialladas, creyent que son sa gracia celebradas, y no veu que tothom per burro el nota y ningú hi vol ballar, y li pagan pata.

DOMINGO BARRINA

A pesar d'haver tornat a sortir diputat en Ruiz Zorrilla, y aquesta vegada per Madrid, es diu que no vol tornar a Espanya l'illustre *terrat*, que diuen els seus partidaris, que no hi hagi implantada la republica.

Tot aixó està molt bé, si aquesta protesta revolucionaria de l'emigració qu'are resulta voluntaria tingues medís de ferla aviat efectiva.

Si no pod D. Manuel fer prompte la revolució material desde Paris, és ja ridícul que s'estigui més per allí.

Vingui aquí a agitar, y quan soni l'orquestra de la revolució balli, que las sevas camas no valen pas més que las d'un altro.

Y aixó de ferse el revolucionari de lluny podrà ser molt cómodo.

Però està ja desacreditat.

Qu'el predicador que desde l'iglesia de Tarrasa dirigí diumenge la seva paraula als devots digues que la seva religió és la bona y tot lo que tingues per convenient dels temps d'abans, durant y després de Jesucrist, enhorabona, que dret hi té y no seré jo qui el censuri per procurar portar l'aygua al seu moli, puix tothom fa lo meteix.

Però aixó de posarse La Tramontana a la boca y barbarisar d'aquell modo y maltractarnos d'homes dolents y que fem perdre ànimas cristianas y altres *mitologies* per l'estil, la veritat, és una solemne tonxada que farà riure als uns y podser indignar als altres, am lo qual l'ase et mossegui si la religió hi pod guanyar res.

¡Ah! y gracias per la propaganda.

A Sant Quinti de Mediona hi ha un burgés conegut per *Barba Roig*, que casi és pitjor qu'els fabricants de Tarrasa pera deixar en llibertat als seus obrers pera fer ús del dret tort del sufragi universal.

Perquè un dia va saber qu'uns treballadors de la seva casa s'havien mirat un enterro civil, precristo, y quins reganyis, y en cambi l'altro diumenge, pera donar mostra de com sab respectar las opinions de tothom, va amensassar net y clar al seus obrers, dihent qu'els despatxaria si no anavan a votar la candidatura oficial.

Aquets *Barba Rojos* empeltats de caciquillo y de desvergonyits, no hi ha més que Santa Revolució qu'els pugui posar a rotllo.

O algunas fregas de Santa Estaca gloriosa.

Al Banc de Madrid ha saltat una *irregularitat* de seixanta mil duros.

L'autor d'aquesta ja no va a la presó: és un espavilat.

No sé què redimontiri diuen de Roma sobre el suposat enmatzinament d'un metje del Papa. Deu m'en reguard de pensar mal en aixó.

Tot lo més que podrà ser és, qu'algú tingues interès en portar noticias a la gloria.

Y va enviarmi aquell metje en tren directe y papers ben despatxats.

¡Vaja un sermó furios que va fer a la trona de l'iglesia de la barriada de Santa Eularia de la vila de Sant Andréu, el respectiu reverent!

¡No li sembla qui es ensarronar als paguesos aixó de dir que qui va a missa fa més bona collita que qui no hi va? ¡Y què en dirèm d'allò de que no hi hauria d'haver més cassinos qu'els centres catòlics? ¡Vaja, home, no sigui plaça! ¡No veu que aixó, en lloc d'ensenyar al que no sab, no és més qu'acreditarlos de tontos y no passar plassa de gayre sabi vostè meteix?

Està bé qu'ensalzi a la classe obrera, com va fer, y en aixó l'aplaudeixo, dihent que Déu va dir: «Guanyaràs el pa amb el suor del teu front».

Però repari que dient aixó els capellans no s'el guanyan de cap manera, perquè no suan.

Y que l'argument li resulta com aquells gossos qu'es giran contra l'amo.

SEMBLANSAS

- ¿En qué se semblan els burgesos a la dinamita?
- En qu'explojan.
- ¿Y els tenedors de bonis de l'Ajuntament a un mesre d'estudi?
- En que no cobran.
- ¿Y els barbers al govern?
- En qu'ens pejan.
- ¿Y el vi a un sombrero?
- En qu'es fica al cap.
- ¿Y els jugadors a un camiser?
- En que tallan.

UN TRAMPA

MUDANSA

A Roma n'hi ha sens falta tot amb a.
Un nom de dona es també tot amb e.
Fumar molt m'agrada a mi tot amb i.
En tot barco hi he viat jo tot amb o.
Y no sé el qu'és de segú tot amb u.

R. DE URBINA

LOGOGRIFO NUMERIC

1	Consonant.
8 4	Nota musical.
7 3 7	Nom de dona.
3 3 4 5	" "
2 8 4 3 4	" "
6 4 8 2 5 7	" "
4 8 3 4 5 6 7	" "
1 2 3 4 5 6 7 8	Poble català.
6 7 8 8 4 1 7 5	" "
5 2 0 4 5	" "
5 4 1 8 4	Riu.
5 4 3 7 8	" "
6 4 8	" "
5	Nota musical.
8	Consonant.

GUILLER TORRES

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO DERRER

- Xarada: Ab-don.
- Treca cloac: Cartilaginotalgia.
- Gerogitífic: Per magranas Granada.

A LA GABIA!

RATA N.º 22

JOSEP ARNAU, de Palma de Mallorca

Aquet bon mossó pateix sordera de butxaca, no haventnos pagat ni un centim de 30 pessetas a que li hem deixat pujat el compte tot prenent que pagués. Queda instalat al llog d'honor per rata.

¡Ojo! el de Sant Feliu de Llobregat y altres, que ja están en capella gabiesca.

Ratas consagrats:—1. Joaquim Miquel, de Lleida, per 27'50 pessetas.—2. Domingo Gombau, de Falset, 19.—3. Pere Martí, de Balaguer, 18.—4. Ramon Torredot, de Agramunt, 31'85.—5. Rosa Roig, de Figueras, 26'44.—6. Joseph Arnau y Bonet, de Valis, 18.—8. Llorens Serra, de Perpny, 27'55.—9. Francisco Masjuan, de Figueras, 26.—10. Fernando Gonzalez, de Palma de Mallorca.—11'68.—11. Miquel Mestres (s) Arnau, de Cervera, 16.—12. Cassimiro Torres, de Arenys de Munt, 38.—13. Pau Bosch, de Bellayre, 6'25.—14. Francisco Viladrich, de Cubells, 0'98.—15. Pau Esteve, de Mollet, 7'80.—16. Joseph Ginestar Puigvi (s) Manxayre, de Vich, 20'70.—17. Emili Veciana, de Santa Coloma de Queralt, 21'05.—18. Miquel Mas, de Torelló, 75.—19. Josep Bracops, de Manlleu, 17'30.—20. Joan Dalmau, d'Ulls, 20'75.—21. Marcial Casellas, de La Espluga de Francolí, 19'20.

Imprempta de L'Avoy, Ronda Universitat, 4, Barcelona